

ספרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

קובץ
שלשלת האור

שער
שלישי

היכל
תשיעי

לקוטי שיחות

על פרשיות השבוע, חגים ומועדים

•

מכבוד קדושת

אדמו"ר מנחם מענדל

זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע

שניאורסאהן

מליובאוויטש

•

וירא

(חלק כה שיחה ב)

יוצא לאור על ידי מערכת

„אוצר החסידים“

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שמונים ושש לבריאה

מחזור הראשון של לימוד הלקוטי שיחות
שבוע פרשת וירא, יאיזו חשון, ה'תשפ"ו (ב)

LIKKUTEI SICHOT

Copyright © 2025
by

KEHOT PUBLICATION SOCIETY®

770 Eastern Parkway / Brooklyn, New York 11213

(718) 774-4000 / FAX (718) 774-2718

editor@kehot.com / www.kehot.org

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without prior permission from the copyright holder.

Kehot Publication Society® and the Kehot logo are registered trademarks
of Merkos L'Inyonei Chinuch.

For dedications of the weekly Sichos, please contact us at: dedications@kehot.com

וירא ב

געווען א נדיב בממונו בגופו ובנפשו⁹,
 ביו אז „אמרה מדת החסד כל ימי כו'
 אברהם עמד שם במקומי¹⁰” – ער האָט
 ממזליך געווען מדת החסד;

משא"כ פרה אדומה איז ענינה גבורה
 בתכלית, ווי עס שטייט אין זהר¹¹ אָז
 „פרה דקבילת מן שמאלא” (ובפרט ע"פ
 המבואר אין כתבי האריז"ל¹², אָז פרה,
 בתוספת ה"א, איז מרמז אויף די אַלע
 ה' גבורות); און דערצו איז עס „פרה)
 אדומה”, וואָס אויך דער מראה אדום איז
 מרמז אויף גבורות¹³ – און נאָכמער: זי
 דאַרף זיין „תמימה באדמימות”¹⁴ – גבוֹר
 רות בתכלית¹⁵.

ויתרה מזה זאָגט ער אין מדרש¹⁶
 אָז די אַלע פיר תנאים בפרה: אדומה
 תמימה אשר אין בה מום אשר לא עלה
 עלי' עול – גייען אויף די פיר¹⁷ גליות.

א. חז"ל זאָגן, אָז „בשכר שאמר
 אברהם אבינו ואנכי עפר ואפר² זכו בניו
 לשתי מצות אפר³ פרה ועפר סוטה”.

עס איז ידוע, אָז דער אויבערשטער
 גיט שכר אין אַן אופן פון מדה כנגד
 מדה⁴. איז דערפון מובן אויך בנדו"ד⁵,
 אָז די שייכות פון די צוויי מצוות „אפר
 פרה ועפר סוטה” צו אמירת אברהם
 „ואנכי עפר ואפר”, איז ניט נאָר מצד
 דעם דמיון פון די ווערטער⁶ („עפר
 ואפר”), נאָר ווייל דער תוכן פון די צוויי
 מצוות איז ענלעך צום תוכן פון הנהגת
 אברהם באופן פון „ואנכי עפר ואפר”
 (ענווה ושפלות בתכלית⁷) – דאַרף מען
 פארשטיין, אין וואָס באַשטייט די תוכנ'
 דיקע שייכות ביניהם.

לכאורה איז, אדרבה: דער תוכן
 (פנימי) פון פרה אדומה איז גאָר אַן ענין
 הפכי פון עבודתו של אברהם:

מדתו של אברהם איז מדת החסד,
 אברהם אוהבי⁸, וכידוע אָז אברהם איז

(9) ראה ארחות צדיקים שער יז: בממון . . בגוף
 . . בחכמה.

(10) ס' הבהיר סקצ"א „זח"א בהשמטות רסד,
 ריש ע"ב) – הובא ונת' בפרדס שכ"ב פ"ד.

(11) ח"ג קפ, ב.

(12) טעמי המצות, שער המצות וס' הליקוטים
 פ' חוקת. הגהות הרח"ו לזהר שם.

(13) זהר שם. כתבי האריז"ל שבהערה הקודמת.
 – פרש"י לתולדות כה, כה. – ובכ"מ.

(14) רש"י חוקת יט, ב – מספרי שם. רמב"ם הל'
 פרה אדומה פ"א ה"ב ואילך.

(15) אבל להעיר שבוהר שם מפרש „תמימה” –
 „שור תם דינא רפ"א”. וברע"מ „בזח"ג שם):
 תמימה מסטרא דחסד דאיהו דרגא דאברהם.

(16) פסיקתא דר"ב פ' פרה. יל"ש חוקת רמז
 תשנט.

(17) שלאחרי גלות מצרים („פרה זו מצרים”).
 ועיין ל"ת להאריז"ל ר"פ תצא. ס' הליקוטים שם.
 ועוד.

(1) סוטה יז, א. חולין פח, סע"ב.

(2) פרשתנו יח, כז.

(3) כ"ה הסדר בסוטה וחולין שם. וראה הגהה
 על הגליון שם.

(4) ראה סוטה ח, ב ואילך. ועוד. וראה תניא
 פל"ט (נג, א): משכרה נדע מהותה.

(5) וראה חדא"ג מהרש"א חולין שם. עיון יעקב
 לע"י סוטה שם. נצח ישראל להמהר"ל פנ"ז. ועוד.

(6) וכן מצד הגימטריא – ראה בעה"ט פרשתנו
 שם.

(7) ראה חולין פט, א. ועוד.

(8) ישע"י מא, ח. וראה ס' הערכים חב"ד ערך
 אברהם אבינו ס"א ג. וש"נ.

דערפון קען נשתלשל ווערן למטה דער ענין פון חסד דקליפה – חסד די-שמעאל²⁷ – וואָס קומט באַ ישמעאל²⁷ מצד גבהות וגסות, „בכדי להראות את עשרו ותפארת גדולתו ולהיות לו לשם ולתפארת“²⁸.

אַ צווייטער אופן אין חסד איז – חסד דאברהם, וואָס דער חסד איז, אדרבה, פאַרבונדן מיט ביטול ושפלות דוקא, „ואנכי עפר ואפר“: מצד דעם וואָס ער האָט זיך געהאַלטן קלענער פון אַלעמען – „משים עצמו כשיריים“²⁹ – דעריבער האָט ער משפיע געווען חסד צו אַלעמען.

וואָס דער אויפטו און יתרון מעלה אין דעם אופן השפעת חסד איז ניט נאָר אין דעם, וואָס דער וואָס איז ביי זיך בטל ושל מלך, האַלטנדיק אַז אַלע אַנדערע זיינען „חשובים ממנו“, גיט ער אַוועק דעם צווייטן „מכל אשר לו“³⁰ און זיך איז ער מפרנס „מהשירים והמותרות“ [משאכ] דער וואָס זיין חסד קומט מצד הגדולה, לאָזט ער דעם עיקר פאַר זיך, און דעם צווייטן גיט ער נאָר די שיריים] – נאָר נאָכמער (ווי דער אַלטער רבי זאָגט אין „לקו“³¹), אַז „אפילו מגיע לו ריעותא מהגמילות חסד“ איז מען זיך ניט מונע מלגמול חסד.

ווען דער מדובר וואָלט דאָ געווען וועגן מ״י החטאת (פון פרה אדומה), וואָלט קיין תמ״י ניט געווען, וואָרום מים (שירידים ממקום גבוה למקום נמוך¹⁸) זיינען בחי חסד¹⁹ (ובפרט מי חטאת וועלכע זיינען „מים חיים“²⁰); אָבער די הדגשה דאָ איז דוקא אויף אפר²¹ פרה²², וואָס דער אפר²² קומט דאָך פון דער פרה גופא.

ב. וי״ל דעם ביאור אין דעם:

עס איז ידוע²³ אַז עס זיינען פאַראַן צוויי אופנים אין מדת החסד:

איין אופן איז – חסד „מצד הגדולה“²⁴. ע״ד ווי מיר זעען ביי אַ מלך גדול אָדער ביי אַ שר ועשיר מופלג, אַז צוליב זייער הרגש הגדלות שטייען זיי אין אַ תנועה פון נדיבות בהרחבה גדולה, אויף צו משפיע זיין „רב טוב וחסד לכל הבריות קטן כגדול“²⁵. [וואָס

(18) ראה תענית ז, א.

(19) ראה תניא ספ״ד. שער היחוד והאמונה פי״א (פה, ב), ובכ״מ. – ובלקו״ת ותו״ח שבהערה 23 לענין חסד דאברהם.

(20) חוקת שם, יז. וראה בארוכה לקו״ת חוקת

(נו, ב ואילך) ש״מ חיים הו״ע השוב.

(21) ולהעיר שגם עפר סוטה ענינו גבורות (ראה זח״ג כה, א: ומן העפר . . דדינא קשיא. מאו״א אות ע׳ סכ״ד. ועוד).

(22) ואף שהוא רק אפר הנשאר מהפרה – מ״מ ה״ז שייך לענין הגבורה (ראה טעה״מ וס׳ הליקוטיו שם: חנוּש הדינין). וראה בארוכה לקו״ת חוקת שם שאפר פרה הו״ע הרצוא. וראה שערי אורה (מו, ריש ע״ב) ד, אפר ביסוד האש״. ולהעיר מתו״ח תולדות ד, רע״א.

(23) בהבא לקמן – ראה לקו״ת עקב יז, ג ואילך. תו״ח שם (ואילך). אוה״ת פרשתנו צ, סע״א ואילך. המשך תער״ב ח״א פרק רמ. ד״ה קטונתי עטר״ת. ועוד. וראה אגה״ק סי׳ ב.

(24) היינו חסד דקדושה (רב חסד) – ראה ב(רוב ה)מקומות שבהערה הקודמת.

(25) ל״י האוה״ת שם צא, סע״א.

(26) לקו״ת שם יח, א. תו״ח שם, ב. אוה״ת שם צג, א ואילך. ד״ה קטונתי שם. וראה אגה״ק שם. ועוד.

(27) ווען „צא ממנו“, מאברהם (אוה״ת שם צג, ב).

(28) ל״י הלקו״ת שם.

(29) ר״ה יז, ריש ע״ב. וש״נ.

(30) ובתו״ח (שם, א): ה״י יכול להניח כל עצמותו בשביל אחרים (וצע״ק בתו״ח ח״ש קלט, ד: חוץ מעצמותו). וראה שם ויגש צ, סע״א.

(31) שם יח, א.

הכנסת אורחים איז ביי אברהם'ען גע-
ווען רעכט צו איבעררייסן דעם ענין פון
קבלת פני השכינה – און ווי די גמרא⁴⁰
לערנט אָפּ דערפון אַז „גדולה הכנסת
אורחין (יותר⁴¹) מהקבלת פני שכינה”.

ג. ס'איז אַ דבר המובן, אַז פאַר אב-
רהם, וואָס זיין גאַנץ לעבן איז געווען
(ניט קיין חיים בשריים, נאָר) חיים רוח-
ניים⁴², איז דער אָפּלאַזן „הקבלת פני
שכינה” אַ גרעסערע מסירת נפש – און
גרעסער באין ערוך – ווי דאָס אַיינ-
שטעלן חיי הגוף שלו.

נאָכמער: צוליב וועלכע אורחים האָט
אברהם איבערגעריסן דעם מצב פון
„הקבלת פני שכינה” – פאַר אַזעלכע
וואָס (ער האָט געמיינט, אַז זיי) זיינען
„ערביים (ש)משתחוים לאבך רגליהם”⁴³ –
ניט סתם עובדי עבודה זרה, נאָר
דער נידעריגסטער (– נאָך נידעריגער
און נאָר אבך לגבי רגליהם) – אופן פון
עבודה זרה!

קומט אויס, אַז אברהם האָט זיך אָפּ-
געריסן פון די העכסטע דרגות ברוח-
ניות, ווי ס'איז דער ענין פון „הקבלת
פני שכינה”

– וואָרום אויך אין די זמנים ווען
ביי אברהם'ען איז ניט געווען דער מצב
פון „הקבלת פני שכינה” איז ער געווען
אַ מרכבה לה, כל ימי חייו, ווי דער

(40) שבת שם. שבועות לה, ב.

(41) כ"ה בשבועות שם.

(42) ל' אדה"ז – אגה"ק ביאור לסי' זך
בתחלתו. – יתירה מזו בהאבות שהן הן המרכבה
(ב"ר פמ"ז, ו. פפ"ב, ו). וראה תניא פכ"ג (כה, ב):
כל אבריהם כולם... כל ימיהם. שם רפל"ד: כל
ימיהם לעולם לא הפסיקו אפילו שעה אחת.
ובמאמרי אדה"ז הקצרים (ע' תקמ): אפי' בשינתם.
(43) רש"י פרשתנו יח, ד (מב"מ פו, ב).

און ווי מען געפינט עס ביי אברהם',
וואָס זיין חסד איז געווען (כנ"ל) מצד
דעם וואָס ער האָט זיך געפילט ווי „עפר
ואפר”, אַז ניט נאָר איז ער געווען גרייט
צו שטעלן אין סכנה³² זיין חיי הגוף
בכדי צו העלפן אַ צווייטן

– ווי דערציילט אין פ' לך³³ (וואָס
דאָרט איז דער ערשטער סיפור (מפורש)
פון אברהם'ס התעסקות אין מדת החסד),
אַז צוליב דעם ענין פון פדיון שבויים³⁴
(אמת טאָקע אַז אין חסד גופא, איז
דאָס אַ „מצוה רבה”³⁵) האָט זיך אברהם
געשטעלט אין סכנה³⁶ און געפירט אַ
מלחמה מיט מלכים גיבורים³⁷ –

נאָר נאָכמער, אַז ער האָט צוליב דעם
„אָוועקגעעבן” אויך פון זיין רוחניות.
ווי דערציילט בהתחלת הסדרה³⁸, אַז
בשעת עס זיינען געקומען די „שלשה
אנשים” האָט אברהם אבינו געזאָגט צו
דעם אויבערשטן „להמתין לו עד שירויח
ויכניס את האורחים”³⁹. ד.ה. אַז צוליב

(32) ולהעיר, שאמירת אברהם ואנכי עפר ואפר
היתה בקשר לתפלת אברהם על אנשי סדום,
שהעמיד עצמו בסכנה להתפלל עליהם (ד"ה אשר
ברא (פ"ה) וכל הנהנה (פ"ח. ע"ש) תרפ"ט (בסה"מ
קונטרסים ח"א)).

(33) יד, יד-טז.

(34) ראה לקמן בפנים סעיף ה.

(35) ב"ב ח, ריש ע"ב. רמב"ם הל' מתנות עניים
(פ"ח סה"י). ובטושו"ע (יו"ד ר"ס רנב): מצוה
גדולה (וכ"ה ברמב"ם שם בתחילת ההלכה. וראה
ב"י שם).

(36) ראה השקו"ט (פתחי תשובה יו"ד שם.
וראה אנציקלופדי' תלמודית ערך הצלת נפשות
ע' שמח"ט ושי"ג) – אם מותר (או מחוייב) ליכנס
לספק סכנה ע"ז או לאו. ע"ש.

(37) אשר בשביל להדגיש זה האריך הכתוב
בהסיפור (פרש"י לך יד, ט. וראה פרש"י שם טו
ד"ה לילה „לא נמנע”).

(38) יח, ג ובפרש"י (בפי' הב'). שבת קכו, סע"א.

(39) ל' רש"י שם.

זיך מוסר נפש זיין ברוחניות צוליב העלפן אַ צווייטן (וואָס דאָס ווייזט, כנ"ל, אויף מסירת נפש אמיתית):

דער דין ביי פרה אדומה איז, אַז „כל העוסקין בפרה מתחלה ועד סוף“⁴⁶ ווערן טמא. עס פאָדערט זיך⁴⁷ פון דעם כהן⁴⁸, וואָס ענינו איז קדושה וטהרה ולשרת בביהמ"ק, אַז ער זאָל יורד זיין ממדריג-תו ביז צו ווערן טמא (און דורך דעם ניט קענען טאָן די עבודה אין בית המקדש) בכדי צו קענען ברענגען טהרה פאַר אַ צווייטן אידן.

און פאַר וועלכן איד דאַרף עס דער כהן זיך מטמא זיין – פאַר אַ טמא מות, אבי אבות הטומאה⁴⁹, וואָס ברוחניות מיינט עס⁵⁰: בשעת אַ איד איז דבוק צום אויבערשטן איז ניט שייך דער ענין המיתה וטומאה, כמש"נ⁵¹ ואתם הדבקים בה' אלקיכם חיים כולכם היום. טומאת מות ווייזט אַז מ'איז ר"ל אָפגעריסן פון קדושה, ביז אַז עס איז בדרגא פון טומאת מת. און צוליב אַז אידן מאָנט מען ביים כהן, אַז ער זאָל זיך ניט רעכענען מיט זיין רוחניות און זיך מטמא זיין, אַבי צו העלפן דעם אידן צו באַקומען זיין טהרה.

אַלטער רבי זאָגט⁴⁴ וועגן די אבות, אַז „כל ימיהם לעולם לא הפסיקו אפילו שעה אחת" פון צו זיין אַ מרכבה; פאַר-שטייט מען דעם עילוי בשעת „וירא אליו ה'", די התגלות בראי' צו אברהם'ן –

כדי צו אַרויסהעלפן אַזעלכע וואָס זייער הנהגה איז דער היפ"ך גמור פון „הקבלת פני שכינה" (עבודה זרה באופן הכי תחתון)!

פון וואָנעט איז געקומען צו אברהם'ן אַזא הנהגה?

דאָס וואָס אידן, נאָך אברהם'ען, פירן זיך אַזוי – איז ניט קיין חידוש: עס איז אַ הוראה מפורשת אין תורה, אַז „גדולה הכנסת אורחין (יותר) מהקבלת פני שכינה"; אָבער פון וואָנעט האָט עס אברהם אָפגעלערנט⁴⁵?

נאָר ווייל אברהם איז, כנ"ל, געווען בתכלית הביטול, „ואנכי עפר ואפר", איז דעריבער ביי אים געווען אָפגעלייגט, אַז יעדער איינער, ווער עס זאָל נאָר זיין, קומט פריער פאַר אים, ביז אַז אפילו די אייגענע רוחניות דאַרף מען אַוועקלייגן אָן אַ זייט צו אַרויסהעלפן אַ צווייטן בגשמיות.

ד. און דאָס איז די שייכות פון אמירת אברהם, „ואנכי עפר ואפר" צו די צוויי מצוות פון „אפר פרה ועפר סוטה" – ווייל דער קיום פון די צוויי מצוות איז פאַרבונדן דוקא מיט דעם הרגש החסד ווי דאָס קומט פון „ואנכי עפר ואפר", ע"ד ווי ס'איז געווען ביי אברהם'ן – צו

46 ל' המשנה פרה ספ"ד. במדבר"ר (רפי"ט. שם, ה). נתחומא חוקת (ג. שם ז). רמב"ם הל' פרה אדומה רפ"ה.

47 בהבא לקמן – ראה גם לקו"ש ח"ד ע' 1058 ואילך ובהנשמן שם.

48 דכל מעשי עד שתעשה אפר הוא בזכרי כהונה (פרה שם. רמב"ם שם פ"ד הי"ז).

49 רש"י ד"ה בחלל – פסחים יד, ריש ע"ב. ועוד (ראה אנציקלופדי' תלמודית ערך אבי אבות הטומאה. ושי"ו).

50 ראה לקו"ש ח"ד שם. ח"ח ע' 326. ח"ח ע' 233.

51 ואתחנן ד, ד. וראה אדר"נ פל"ד, י.

44 תניא רפ"ד. וראה לעיל הערה 42.

45 ע"ד הפשט י"ל – שכיון שבא ה' לבקרו למה ה' צריך להשינוי כחם היום – אם היו באים אורחים בלאה"כ לא ה' יכול לטרוח בהם כיון שמקבל פני השכינה, ועכ"ל שגדולה הכנסת כו'.

אברהם אבינו, און „אברהם כתיב וא- נכי עפר ואפר, שבשביל שאמר אפר זכו בניו לאפר פרה“, און דעריבער „ביקש שיאמר בפ' פרה דוקא“.

איז אין פלוג ניט פאַרשטאַנדיק: ווי- באַלד אַז דער ענין פון פרה אדומה האָט אַ שייכות צו בחינתו של רפכ"י – פאַר- וואָס האָט ער ענצמו ניט געזאָגט די „מלה חדתא“ אין פרשת פרה אדומה?

ועד"ז רשב"י – וואָס רפכ"י האָט אים געבעטן זאָגן די „מלה חדתא“ דערפאַר וואָס ענינה של פרה אדומה האָט אַ שייכות צו בחינת רשב"י (ווי דער טאַטע איז דאָרט⁵⁶ מבאר) – האָט אויך ער דאָס ניט געזאָגט, נאָר געבעטן זאָגן ר"א בנו.

וע"פ הנ"ל – אַז די שייכות פון „ואנכי עפר ואפר“ צו פרה אדומה איז מצד דער הנהגה פון אברהם אבינו במדת החסד אין אַן אופן פון ביטול – יש לומר:

די שייכות בפשטות⁵⁷ צווישן רפכ"י מיט חסד דאברהם איז, וואָס מען געפינט אַז רפכ"י האָט זיך עוסק געווען אין פדיון שבויים⁵⁸, וואָס כנ"ל, איז דאָס דער ערשטער סיפור אין תורה וועגן חסד דאברהם, וואָס דאָס איז אַ חסד וואָס איז פאַרבונדן מיט איינשטעלן זיך אין סכנה צוליב ראָטעווען אַ צווייטן.

און אַט די שייכות פון רפכ"י צו חסד דאברהם (צוליב וועלכן מאַזי זוכה צו אפר פרה) האָט רפכ"י געוואָלט אויס- דריקן אין דעם ענין גופא (אויף אויפ- טאָן אַ „מלה חדתא“ אין פרשת פרה

און עד"ז איז בנוגע „עפר סוטה“: דער אויפטו פון מי סוטה איז, אַז „לעשות שלום בין איש לאשתו אמרה תורה שמי שנכתב בקדושה ימחה על המים“⁵². עס איז ניטאָ קיין גרעסערער חילול הקודש ר"ל ווי מחיקה (בידים) שמו של הקב"ה⁵³ – און צוליב עשיית שלום בין איש לאשתו איז מען מוחק דעם שם. און דאָ רעדט זיך וועגן אַן אשה, וואָס האָט זיך געפירט אין אַן אופן פון היפך הצניעות לגמרי – אויך נאָך התראת הבעל (קינוי) האָט זי ניט געפאַלגט און ס'איז געווען סתירה – און פונדעסט- וועגן זאָגט תורה, אַז אויך צוליב (דעם שלום מיט) דער אשה איז כדאי און ס'איז אַ מצוה וציווי צו מוחק זיין דעם שם הקדוש!

ה. לויטן אויבנדערמאָנטן ביאור אין דער שייכות פון „ואנכי עפר ואפר“ צו פרה אדומה, וועט אויך צוקומען אַ תוספת הסברה אין אַ סיפור אין זהר (בשייכות צו פרה אדומה):

אין זהר⁵⁴ ווערט דערציילט, אַז ר' פינחס בן יאיר האָט געבעטן ביי רשב"י ער זאָל זאָגן אַ „מלה חדתא“ אין פרשת זאת חוקת התורה. האָט רשב"י געבעטן אַז ר' אלעזר בנו זאָל זאָגן „מלה חד“ (און ר"א האָט אַזוי געטאָן).

איז דער טאַטע מבאר (אין זיינע הערות אויף זהר⁵⁵) דעם טעם וואָס רפכ"י האָט געוואָלט אַ „מלה חדתא“ בפרשת פרה אדומה דוקא, אַז דאָס איז דערפאַר וואָס בחינת רפכ"י „הוא ע"ד

(52) שבת קטז, א. ויש"נ. רמב"ם סוף הל' חנוכה.

(53) ראה רמב"ם הל' יסוה"ת פ"ו ע"ד האיסור

דמחיקת השם.

(54) ר"פ חוקת (קעט, סע"ב).

(55) לקוטי לוי"צ לזהר כרך ב ע' שפט"ש.

(56) שם ע' שצ.

(57) נוסף על המבואר בלקוטי לוי"צ שם ע"ד

הקבלה.

(58) חולין ז, א.

אדומה), און אין דעם זעלבן און – האָט ער דעריבער מוותר געווען אויפן זכות צו מגלה זיין אַ „מלה חדתא“ אין תורה – וואָס איז אַ זכות נפלא⁵⁹ – כדי צו מזכה זיין רשב״י מיט דעם זכות, מסירת נפש ברוחניות פאַר אַ צווייטן אידן.

ועד״ז רשב״י, האָט מוותר געווען אויף זיין זכות כדי אַז ר״א בנו זאָל האָבן דעם זכות (ולהעיר אַז דער טאַטע איז מבאר⁶⁰, אַז דאָס וואָס ר״א האָט געזאָגט די מלה חדתא איז „ע״ד כמו שהפּרה הראשונה נעשית באלעד הכהן״⁶⁰).

ו. ע״פ כל הנ״ל וועט אויך ווערן פאַרשטאַנדיק פאַרוואָס דער שכר אויף עבודת אברהם („ואנכי עפר ואפר“) איז פאַרבונדן מיט אַפּר פרה דוקא (ניט מיט „מי חטאת“ שבזה):

דער אופן הנ״ל פון חסד דאברהם – וואָס ער האָט אַוועקגעגעבן אפילו אייגענע רוחניות אויף צו העלפן אַ צווייטן – איז פאַרבונדן דערמיט וואָס ער האָט צוליב דעם ענין החסד אויסגענוצט אויך זיין מדת הגבורה⁶¹. כידוע הפירוש⁶² אין דעם פסוק⁶³, „כי ידעתי למען אשר יצוה גו' לעשות צדקה ומשפט“, אַז די צדקה

(59) ראה אנה״ק סכ״ו (קמד, ב ואילך).

(60) ואולי יש לומר, שגם זה – שפּרה אדומה (הראשונה) נעשית באלעזר דוקא, סגן (ספרי ורש״י חוקת יט, ג) – מורה על ענין הנ״ל, שהכה״ג „מוותר“ על הזכות להביא טהרה כּוּ שביכולתה לטהר טומאת מת (ראה במדב״ר פי״ט, ד. תנחומא חוקת ו). אבל בזהר שם (קפ, ב) הטעם דאי אפשר להיות באהרן.

(61) להעיר ג״כ מקונטרס ומעין מ״א פ״ב. ד״ה למען דעת תר״ץ (ס״מ קונטרסים ח״א) פ״ד-ה. ועוד.

(62) ס״מ אידיש ע' 205. סה״מ תש״ט ע' 4 (השני). ועוד. וראה תו״א בשלח סג, ב.

(63) פרשתנו יח, יט.

פון אברהם׳ן איז געווען פאַרבונדן מיט משפט: פריער האָט אברהם זיך שופט געווען, זיך אָפּגעשאַצט וויפל ער מוז האָבן פאַר זיך, וואָס אויף דעם האָט ער געמאַכט אַ שטרענגען משפט (בגבורה ודין). אָפּמעסטנדיק אַז פאַר זיך מעג ער נעמען בלויז „המוכרח לו ממש“, כנ״ל, און דאָס גאַנצע איבעריגע האָט ער אַוועקגעגעבן לצדקה.

וואָס אויך די הנהגה – אַז מדת הגבורה איז מסייע אינעם ענין החסד – איז פאַרבונדן מיט דער תכונה פון ביטול (ואנכי עפר ואפר): בשעת דער חסד קומט מצד ביטול, דעמאָלט איז דער חסד ניט באַגרענעצט צו איין טייל פון מענטשן (חסד אין דעם „ציור“ פון מדת החסד), נאָר עס נעמט דורך אַלע טיילן פון דעם מענטש, ביז ער מאַכט איבער (מבטל) אויך די מדת הגבורה שלו⁶⁴ (וואָס מצד עצמה איז זי היפך החסד), אַז אויך די מדת הגבורה ווערט אויסגענוצט צוליב חסד.

און דאָס איז דער טעם וואָס „ואנכי עפר ואפר“ האָט געבראַכט צו „אפר פרה ועפר סוטה“ – ווייל דער עיקר אויפטו פון „ואנכי עפר ואפר“ דריקט זיך אויס ניט אין אַן ענין פון חסד מעיקרא (נ״י) חטאת, וואָס מים איז חסד כנ״ל, נאָר אין דעם וואָס מען מאַכט איבער די גבורה לחסד.

וואָס דאָס איז דער ענין פון שריפת (– ביטול) הפרה – די המתקת הגבורות, און דערפון ווערט דער „אפר

(64) עי״ד הענין דרחמים שמהפך וממתיק גם הגבורות (ראה בארוכה ד״ה כל המרחם תש״ט. ובכ״מ) – דאברהם ויעקב אחידו ביצחק (וח״ג ק, רע״א. דרושי תק״ש בסי״י רמז, סע״ד ואילך). ועוד.

ועד"ז איז דער אויפטו פון „עפר
סוטה“, וואָס עס איז מהפך די „מים
המרים“, אַז די „מים המרים“ (גבורות)
זאָלן אויפטאָן די פעולה של חסד“ –
„ונקתה ונזרעה זרע“⁶⁷.

(משיחות ש"פ חוקת –
תש"מ, תשמ"א, תשד"מ)

פרה" [וכמבואר אין לקו"ת⁶⁵, אַז דאָס
איז דער ענין פון „אפר“, אַז אַנשטאָט
„פרה“ – פר ה' (וואָס ווייזט אויף די ה'
גבורות כנ"ל ס"א), ווערט „אפר“ – א'
פר – וואָס דער א' „היינו הגבורה כמו
שהוא בשרשו“, המתקת הגבורות
בשרשן];

(66) ראה ד"ה כל המרחם שם פ"ה. ועוד.
(67) נשא ה, כח. (ובפרש"י סוטה כו, א.

(65) חוקת ס, ב. וראה כתבי האריז"ל שבהערה
12.

